



КУПОЛ

ЖУРНАЛ МОЄЇ СІМ'Ї

12 (17) 2012

kupol.org.ua

Тема номеру: **Навіщо нам
потрібні казки?** (с. 12)

Подяка за Боже Слово
в світському ток-шоу (с. 8)

Місто під покровом
Святого Миколая (с. 7)

Поклонение волхвов:
почему родившемуся Христу принесли
золото, ладан и смирну? (с. 10)

Бережіть життя для Щастя!



*«Завжди радійте. Безперестанно молитесь.
За все дякуйте: бо така щодо вас воля Бога у Христі Ісусі»*

(1-е посл. ап. Павла до солунян 5: 16-18)

«Купол» — на фестивалі «Віра і Слово» в Москві



29 жовтня в Москві проходив V ювілейний фестиваль православних ЗМІ «Віра і слово», на якому в складі української делегації був представлений і наш журнал. «Віра і слово» — це міжнародний фестиваль православних ЗМІ. Проходить раз на два роки, починаючи з 2004 року. Завдання фестивалю — консолідація церковної та світської журналістики, виявлення нових форм співпраці православної церкви і сучасного суспільства, а також пошук шляхів розвитку системи православних ЗМІ.

У форумі взяли участь близько 470 делегатів — православні журналісти і співробітники прес-служб 154-х єпархій з Росії, України, Молдови, Латвії, Казахстану, Молдови тощо.

Зустріч з мером Миколаєва

6 листопада відбулася зустріч протоієрея Олега Мельничука з мером Миколаєва Володимиром Чайкою в храмі на честь Різдва Пресвятої Богородиці. Під час зустрічі сторони поділилися досвідом соціальної роботи, обговорили актуальні питання соціальної політики сьогодення, визначили шляхи майбутнього співробітництва.



Володимир Чайка зауважив: «Вражений Вашим досвідом із захисту материнства та дитинства, зміцнення інституту сім'ї, тому на першому ж засіданні міської ради я обов'язково поінформую депутатів про це та запропоную запровадити Ваш досвід і в нашому місті».

Нагорода Міжнародного форуму «Новомедіа»

Під час проведення Міжнародного Форуму «Новомедіа» відбулося урочисте вручення подяки колективу програми Першого Національного телеканалу «Легко бути жінкою» і її співведучому протоієрею Олегу Мельничуку. (подробіці читайте на сторінці 8).



Ікона св. Шио Мгвмського — дарунок для нашого храму

Схигумен Іоанн (Нінуа) з Болнісської єпархії Грузинської Православної Церкви подарував храму на честь Різдва Пресвятої Богородиці ікону преподобного Шио Мгвмського.

Це — один із найшанованіших святих



Грузинської Православної Церкви. Будучи родом із Сирії, преподобний Шио (Симеон) відправився в Іверію (Грузію) для проповіді Слова Божого. Святий оселився в печері, західніше міста Мцхета, де ніс суворий аскетичний подвиг. Про життя подвижника

стало відомо, і незабаром місце подвигу святого перетворилося в обитель, у якій преподобним був заснований храм в ім'я Пресвятої Трійці. Моці угодника Божого були поховані в заснованій ним обителі. Преподобний Шио відомий як автор 160 повчань для братії.

Щовівторка у листопаді на Першому Національному

Традиційно щовівторка у програмі «Легко бути жінкою» протоієрей Олег Мельничук відповідає на питання ведучих та телеглядачів. Вічні християнські цінності у ранковому



ток-шоу для жінок — це новий формат проповіді Слова Божого сьогодні. Більше подробиць — на сторінці 18.

Перше причастя Максима

В гості до храму на Божественну Літургію завітали Аня з синочком Максимом, мешканці Фастівського соціального центру матері та дитини. Постійні читачі журналу



пам'ятають публікацію у вересневому випуску «Куполу» про долю цієї маленької сім'ї (стаття називалась «Мама з немовлям — наодинці з горем?»).

З Божою поміччю та завдяки небайдужим людям їхня доля потроху змінюється.

А Максимку нещодавно охрестили разом з іншими немовлятами Фастівського центру, тож під час Літургії хлопчик вперше в своєму житті причастився.

Українська Православна Церква

Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці

Храм відкритий щоденно з 10:00 до 19:00

Дякуємо родині Українських за допомогу у виданні



Свідоцтво про реєстрацію: КУ №591-229Р, видане Міністерством юстиції України від 08.07.2011
Наклад: 10 000 прим.

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,

Церква на честь Різдва Пресвятої Богородиці
тел.: (044) 360-04-10, e-mail: office@kupol.org.ua
http://www.kupol.org.ua

Редколегія:

Головний редактор: протоієрей Олег Мельничук.

Відповідальний редактор: Тетяна Кашир.

Члени редколегії: Ольга Романчук, Наталія Кличенко, Андрій Михайлюта.

Дизайн та верстка: Ігор Шепанов.

Через поле, через гай йде до діток Миколай



В подарунки від святого Миколая вірять, здається, всі. Діти свято впевнені в цьому, а дорослі розуміють, що вони — лише помічники доброго святого. І напередодні свята, щоб оправдати високу довіру нашого заступника, ми всі — молоді і стареньки, багаті та бідні, веселі й сумні — відкладаємо всі справи і створюємо маленькі дива для своїх близьких. І ми переконані: святий Миколай завжди владнає так, що всі слухняні дітки знайдуть солодощі та подаруночки під своїми подушками, а дорослі навіть якщо і не матимуть подарунка, будуть втішені причетністю до створення дива власними руками.

«Святий Миколаю, тримай вівка в раю.Прймай його за ногу, доки не знайду дорогу».

Цю молитву етнографи записали в Західній Україні 150 років тому. Уявіть собі: заблукавши в лісі, напівжива від страху дитина (здається, що її склала саме дитина), просить святого не стерти на порох страшного злого вовка, а всього лише притримати його, причому на час; та не в якомусь жалювому місці, що б знав, негідник, як дітей лякати, а ... в раю. Є тільки один святий, котрий міг і надихнути, і вислухати таку молитву, — святий Миколай із Мір Лікійських. Лише його могли «призначити» і захисником усіх тварин і людей від вовків.

«У кожної баби своя розповідь про Миколаю», — пише у своїй книзі «Звенигород окликанный» Олексій Ремізов. І не тільки в баби. Якби зібрати всі оповіді про Миколаю, починаючи з першого його виявлення як скорого помічника і заступника всіх, хто у своїх потребах і бідах до нього звертається, вийшло б чимало томів дивних і зворушливих розповідей.

У Західній Україні і деяких районах Польщі існував звичай у День святого Миколая й напередодні Різдва миритися з вовками. На край села вовкам виносили каштування — горохову кашу. Раптом сподобається, і стануть вегетаріанцями. Святий Миколай — захисник ув'язнених; його вважають

своїм заступником усі, чия професія пов'язана з підвищеним ризиком — мореплавці, мандрівники, водії. Але святого Миколая вважають своїм покровителем і громадяни інших професій — банкіри, пекарі, вчителі і, звісно, школярі та студенти. Чому саме його?

«У кожній баби своя розповідь про Миколаю», — пише у своїй книзі «Звенигород окликанный» Олексій Ремізов. І не тільки в баби. Якби зібрати всі оповіді про Миколаю, починаючи з першого його виявлення як скорого помічника і заступника всіх, хто у своїх потребах і бідах до нього звертається, вийшло б чимало томів дивних і зворушливих розповідей. Але найголовнішим дивом для нас є невечірнє джерело його любові і співчуття, його безвідмовна чуїність на заклики, спрямовані до нього з усіх кінців світу. Цей вселенський свяятий відгукується на поклик кожного, незалежно від його віросповідання.

Про святого Миколая ми знаємо вкрай мало. Він був єпископом Мір (місто в Малій Азії). Під час гонінь за часів імператора Діоклетіана перебував у вигнанні. Повернувся за Костянтина Великого, брав участь у Нікейському соборі 325 р. і помер між 345 і 352 рр. Решта — легенди.

Як вони виникли? Твердо можна сказати одне: щоб єпископа Мір почали вшановувати як святого практично відразу ж після смерті, щоб до IX століття він став воістину святим усіх народів, він мав за життя чимось потрясти уяву сучасників. На рахунок святого Миколая чимало чудес монументальних. Так, за його молитвами, як мінімум, двічі стихав шторм на морі, і корабель, який уже починав тонути, благополучно припливав у гавань.

У Житті яскраво описується подібний чудовий випадок.

«Одного разу подорожні, плывучи на кораблі з Єгипту в Лікійську країну, піддалися сильному морському хвилюван-

ню і бурі. Вітрила були вже подерті вітром, корабель здригався від ударів хвиль, і все зневірилися у своєму спасінні. У цей час вони згадали про великого архієрея Миколаю, якого вони ніколи не бачили і тільки чули про нього, що він — швидкий помічник всіх, хто кличе його в бідах. Вони звернулися до нього з молитвою і стали закликати його на допомогу. Святитель негайно з'явився перед ними, увійшов на корабель і сказав: «Ви закликали мене, і я прийшов на допомогу до вас, не бійтеся!» Всі бачили, що він узяв годувало і став керувати кораблем. Подібно до того, як колись Господь наш Ісус Христос заборонив вітрам і морю, святитель негайно повелів бурі припинитися, пам'ятаючи слова Господа: «Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить» (Іоанна, 14:12). Так вірний слуга Господа наказував і морю, і вітрам, і вони були йому слухняні».

В пам'ять про чудесне спасіння моряків святого Миколая в західній традиції часто зображують поруч із кораблем чи якорем. Але не менш популярним є й інше зображення — з трьома мішечками або з трьома золотими кульками.

В пам'ять про чудесне спасіння моряків святого Миколая в західній традиції часто зображують поруч із кораблем чи якорем. Але не менш популярним є й інше зображення — з трьома мішечками або з трьома золотими кульками. Три сестри зубожіли настільки, що вихід був один - на панель.

В спогадах Олександра Вертинського є випадок дивовижної пригоди, пов'язаної зі святим Миколаєм

У Харбині на залізничному вокзалі у великому кіоті була поставлена ікона святителя Миколая — покровителя подорожуючих. Ікону обнесли огорожею, поставили свічник і поруч у ящику — свічки. Православна людина звикла на все просити благословення Боже, і перед дорогою подорожуючі підходили до ікони, брали свічки, клали за них гроші (не було випадку, щоб вони зникли), молилися святителю. Перед вокзальною іконою часто можна було бачити і китайців, що стоять на колінах.

За вокзалом починалася частина міста, що називалась Пристанню. Пристань межувала з річкою Сунгарі — широкою та повноводною. Цю річку називали «підступною Сунгарі». Часто спокійна, мирна Сунгарі раптом покривалася бурхливими хвилями, зарожуючи човнам. Захопленим зенацька човнярам доводилося дуже важко, були випадки, коли човни переверталися.

І ось одного разу в таку раптову бурю потрапив човняр-китаєць. Незважаючи на багаторічний досвід, він не міг побороти високі хвилі, які вже погрожували йому загибеллю. Тут він згадав про образ на вокзалі і став кричати: «Старий-вокзалу, допомагай!»

І раптом, як він потім розповідав, дивним чином опинився на березі. Прийшовши до тям, він побіг на вокзал, впаав перед іконою, і, плачучи і кланяючись їй, розповідав усім, що його врятував ось цей «Старий-вокзалу» (так називали святителя китайці на ламаній російській мові).

Молитви святому

І О, всесвятий Николае, угодниче презирядный Господень, теплый наш заступниче, и везде в скорбех скорый помощниче!

Помози мне грешному и унылому в настоящем сем житии, умоли Господа Бога даровати ми оставление всех моих грехов, елико согреших от юности моея, во всем житии моем, делом, словом, помышлением и всеми моими чувствы; и во исходе души моея помози ми окаянному, умоли Господа Бога, всея твари Содетеля, избавити мя воздушных мытарств и вечного мучения; да всегда прославляю Отца и Сына и Святаго Духа, и твое милостивное предстательство, ныне и присно и во веки веков. Аминь.

П О всехвальный, великий чудотворче, святителю Христов, отче Николае!

Молим тя, буди надежда всех христиан, верных защититель, алчущих кормитель, плачущих веселие, болящих врач, по морю плавающих управитель, убогих и сирых питатель и всем скорый помощник и покровитель, да мирное зде проживем житие и да сподобимся видети славу избранных Божиих на небеси, и с ними непрестанно воспевати единого в Троице покланяемого Бога во веки веков. Аминь.

Хіба не міг єпископ Миколай явитися їм уві сні, налякати до смерті карами небесними і пояснити, що вже краще голодна смерть? Наснився ж він імператорові Костянтину, котрий напередодні підписав смертний вирок безневинному, і так добре наснився, що імператор, не чекаючи ранку, скасував вирок. Теоретично, звичайно, міг наснитися і сестрам. Але чомусь зволів просто, без усяких чудес, таємно підкинути їм три мішечки із золотом, щоб вони могли вийти заміж.

Це далеко не єдина легенда про таємні дари святого. Зібрані разом, вони утворили б солідний том. І практично в жодній з них немає нічого надприродного — перетворень, явлень, громів і блискавок.



Для святого Миколая немає ні великих, ні малих справ допомоги. Там, де є потреба, там буде і допомога.

Від нападів ворогів рятує чудотворець і людей, і міста. Так врятував він у давнину місто Можайськ, і в пам'ять про це чудесне заступництво був створений особливий образ «Ніколи Можайського» з мечем у правій руці і подобою міста — в лівій.

Там же, в Житті, розповідається, як святий Миколай повернув батькам потонулу дитину. Одного разу якийсь княгинин плів у човні по Дніпру з дружиною, яка тримала на руках їхню дитину. По дорозі вона задрімала, випустила дитину в воду, і та потонула. Розпачу батьків не було меж. Батько вирішив, що це покарання за його гріхи і гірко в них кається перед Богом і святим Миколаєм. Святитель відгукнувся на горе невтішних батьків та скоїв дивне чудо. Вночі він узяв з річки потонуло дитя і поклав на хорах храму святої Софії живим і неушкодженим, де його вранці і знайшли.

В одній з російських газет 1992 року з'явилася розповідь лікаря-хірурга про те, як під час однієї з операцій у хворой сталася сильна кровотеча, яку не могли зупинити, і вона стікала кров'ю. У відчай хірург вигукнув: «Микола Угодник, допоможи!» І раптово кровотеча припинилася. З тих пір він ніколи не приступає до операції, не помолившись святому Миколаю, і привчив до цього ж всіх своїх асистентів і сестер.

Для святого Миколая немає ні великих, ні малих справ допомоги. Там, де є потреба, там буде і допомога. Велике серце відгукується на все. У цій же газеті розповідається, як під час війни в 1941 році він допоміг хворій жінці донести до будинку, де перебували її голодні діти, мішок картоплі в момент нападу ворогів на село, з'явившись їй у вигляді незнайомого старого, коли вона в розпачі закликала його. Надавши допомогу, він миттєво зник.

У більшості країн святий Миколай дарує дітям подарунки так само таємно. Але бувають і винятки. Так, в деяких районах Польщі святий Миколай приходив до дітей відкрито, особисто вручає подарунки і починає веселе свято. Саме цей стиль спілкування згодом старанно копіюватиме радянський Дід Мороз.

І зовсім окрема річ — Амстердам, покровителем якого є святий Миколай. Сюди він приїжджав задалегідь, уже 15 листопада. Точніше, як і годиться патрону моряків, припли-

вав на кораблі. Його урочисто зустрічали бургомістр і жителі. На білому коні на чолі святкової процесії святий Миколай об'їжджав місто, кидаючи в юрбу жмені пряників і цукерок. До 5 грудня такими ж цукерками і пряниками ночами наповнюються дитячі черевички, виставлені на підвіконнях, а в переддень Дня святого Миколая подарунки одержують усі — і дорослі, і діти.

Коли це почалося, точно не скаже ніхто. Але на початку XVII століття голландцям ця традиція здавалася вже настільки давньою, невіддільною від їхнього життя, що вони забирали її з собою, навіть прощаючись із батьківщиною. Коли в 1624 році голландці заснували на острові Манхеттен Новий Амстердам, святий Миколай став приїжджати і туди. Через сорок років місто зайняли англійці і перейменували його в Нью-Йорк. Але не всі голландці вийшли, і святий Миколай приїжджав до тих, хто залишився. Звичай сподобався й англійцям. Але вони ніяк не могли навчитися вимовляти ім'я святого — Sinter Klaas. У 1809 році Вашингтон Ірвінг у книжці «Історія Нью-Йорка» докладно описує звичай голландців



Ніхто поки не пояснив науково, чому люди дозволяли кидати у вогонь революцій, воєн і катаклізмів стільки дорогого й цінного, але не віддали те, без чого, здавалося б, можна жити — дари святого Миколая.

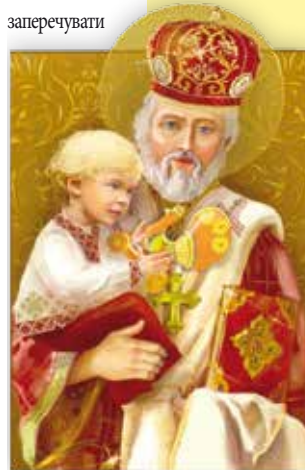
святкувати День святого Миколая. Але ім'я святого Ірвінг (відчуваючи ті ж ускладнення) передав так — Santa Claus.

Він, звичайно, не святий Миколай, але і заперечувати спорідненість було б безглуздо. Так само, як не помічати, що й самі різдвяні подарунки — це продовження традицій Дня святого Миколая. Неважливо, що в кожній країні дарувальник мав своє ім'я, а про святого Миколая ніхто не згадував. Адже він і раніше вважав за краще діяти анонімно. Між анонімом і псевдонімом така невеличка різниця!

Традиції зберігалися навіть тоді, коли в окремо взятих країнах скасовували і Різдво, і все святе. Тільки їх стали називати новорічними. Агенти святого Миколая — один під ім'ям Січневого чоловічка за часів Французької революції, другий під ім'ям Діда Мороза в СРСР — продовжували роботу.

Відомі з радянських часів новорічні базари теж не турботливі профспілки придумали. Здавна в День святого Миколая повсюдно починалися так звані миколаївські ярмарки, які тривали до самого Різдва. Відкривалися вони урочистим богослужінням, під час якого торгові люди просили у святого Миколая заступництва і благословення.

Ніхто поки не пояснив науково, чому люди дозволяли кидати у вогонь революцій, воєн і катаклізмів стільки дорогого й цінного, але не віддали те, без чого, здавалося б, можна жити — дари святого Миколая. Ймовірно, це ще один дар і ще одне диво святого. А його не треба намагатися пояснювати. Досить того, що воно є.



Чернігівська історія про тата замість мами

Чернігівський соціальний центр «Батьки й дитина разом» став наступним у низці пастирських візитів протоієрея Олега Мельничука до обласних соціальних центрів матері та дитини.

Всі відвідані соціальні центри трішечки схожі між собою. Тож, і у Чернігові нас зустріла охайна заглиблена будівля — колишній дитячий садок. Всюди відчувається дбайлива рука — чистота і порядок як ззовні, так і в середині. До всього цього — в будівлі дуже тепло. Опалення автономне і опалювальний сезон починається раніше загальноміського.

Кухня та побутова кімната з парою пральних машин облаштовані напроцуд ретельно. Ігрові кімнати надає домашній заглибок великий м'який диван, телевізор і яскраві симпатичні дитячі іграшки. В житлових кімнатах по-домашньому заглибно і світло.

За словами Ольги Казимирівни Філіпської, ди-



ректора закладу, соціальний центр відкрився в 2006 році. Він входить в структуру облдержадміністрації. Методичне опікування здійснює Чернігівський обласний центр соціальних служб для сім'ї та молоді. Фінансується Обласним управлінням у справах сім'ї та молоді, а отримані гроші йдуть, головним чином, на утримання мам з дітьми — харчування, предмети гігієни, комунальні послуги.

У штаті Центру, окрім директора, є два соціальних педагога, психолог, юристконсульт та прибиральниця громадських приміщень. На час вихідних за всім стежить, і якщо треба, надасть допомогу, черговий адміністратор.

Головна мета співробітників закладу — на дати всім мешканцям центру можливість перебороти важку ситуацію, реабілітуватися, не «втратити» дитину, отримати необхідні життєво важливі знання та навички.

Ще одне важливе завдання — допомогти заощадити «материнські» гроші від держави і направити їх на придбання власного житла.

Одночасно тут можуть жити 7 мам з дітками, але траплялися випадки, коли приймали і маму з двома дітьми. А зараз в центрі крім мам живе один батько з донечкою.

19-річний Андрій Щукорник з семимісячною Катрусєю живуть в закладі з 15 серпня. Драматична історія його маленької сім'ї просто вражає.

— Ми з Машею познайомилися два роки тому в Інтернеті. Почали зустрічатися, потім жити разом. Спочатку знімали житло, потім переїхали до мене в Мохнатин, — розповідає Андрій.

Андрій розповів, що крім співробітників центру, його весь цей час підтримує священик, що став духівником хлопця. На 7 грудня молодий татусь запланував хрестити донечку. А ще з найближчих планів — опанувати професію веб-дизайнера.

— Я закінчив училище і отримав професію слюсаря. Постійно працював. Останнім часом формував тісто в пекарні.

— Як сталося, що ви опинилися в соціальному центрі?

— Одного разу Маша сказала, що вагітна. Я дуже зрадів, бо любив Машу і хотів створити з нею справжню сім'ю. Але обставини нашого життя змусили нас звернутися по допомогу до соціального центру.

Коли народилася донечка і я вперше побачив її у вікно, вона була така маленька і беззахисна, що я навіть заплакав. Називав дочку я Катерина Андріївна — звучить дуже красиво. З пологового будинку Машу і Катю привезли до центру. Я продовжував працювати. Зняв кімнату неподалік від моїх діл. Постійно відвідував їх, забирав тимчасово до себе. Але потім Маша втекла з центру з дитиною,

залишила її, а сама подалася до «вільного життя». Донечка захворіла після цього на бронхіт, мені довелося піти з роботи і лікувати її. Згодом мені запропонували тимчасово віддати Катю до дитбудинку, але я не міг уявити навіть, що моя дитина буде виховуватися серед чужих людей.

Зателефонував Ользі Казимирівні. Вона не заперечувала, щоб тепер у центрі з Катєю жив я. І ось уже четвертий місяць ми тут.

— Важко доглядати за маленькою?

— Спочатку було важко. Незвично. Як одягати підгузник, мені показали тільки раз. Далі вже сам навчався. Важко було купати спочатку, але зараз вже можу і це. Катерина — молодець. Майже не плаче, вночі спить спокійно. Прокидається, поїсть і знову спати. А до безсонних ночей я звик, коли працював у пекарні.

— З Машею зв'язувався, або вона з тобою?

— Дзвонила. Писала в Інтернеті. Але повертатися до нас не поспішає.

Андрій радіє з того, що кожного дня бачить, як донечка росте, вчиться чомусь новому — чи то тримати пляшечку з кашею самостійно, або ходити в бігунцях чи посміхатися татові.

Андрій розповів, що крім співробітників центру, його весь цей час підтримує священик, що став духівником хлопця. На 7 грудня молодий



татусь запланував хрестити донечку. А ще з найближчих планів — опанувати професію веб-дизайнера.

Катрусі просто неймовірно пощастило з таким татусем, який завжди захистить від будь-яких життєвих негараздів. Хай їм обом допомагає Господь!

Прес-служба

Миколаїв. Місто, яке з трьох сторін омивається водами Інгулу і Південного Бугу, з висоти пташиного польоту схоже на розкрити долоню, звернену до сонця. Флотське і корабельне місто, улюблене дітище князя Потьомкіна-Таврійського, закладене ним в 1789 р. в надивовижу мальовничому півострові при злитті Інгулу і Південного Бугу. Миколаєву довелося стати містом-верф'ю, колискою Чорноморського флоту, містом-майстровим, одним із центрів кораблебудування Росії, а потім і Радянського Союзу. Така специфіка наклала відбиток на долю, характер і навіть зовнішній вигляд Миколаєва. Сьогодні це великий обласний центр України з півмільйонним населенням, відомими у всьому світі промисловими гігантами, розвиненою соціальною сферою, це широкі, озеленені проспекти, це повний чарівності центр, це красені Південний Буг та Інгул.

Це давня земля, благодатний південь України. Тут спекотний степ зустрічається з голубими валами Чорного моря, терпкі запахи степових трав змішуються з солоним вітром морських просторів. Причорноморська земля пам'ятає скіфів, стародавніх греків, слов'янські племена, ногайські орди, вільних запорізьких козаків...

Але інтенсивне заселення Миколаївського півострова почалося в останній чверті XVIII сторіччя вже після визволення Північного Причорномор'я від турецьких завойовників і виходу Російської держави до Чорного моря. Росії потрібен був свій флот. До того, як місто отримало офіційний статус, воно іменувався досить скромно — верф на Інгулі. Місце це було в гирлі ріки Інгул. Днем заснування Нової Верфі, яка згодом стала Миколаєвом, вважається 27 квітня 1789. Цим числом датовано припис Потьомкіна Фалеєву: «Завести верф на Інгулі».

Ім'я своєї верфі отримала через рік, після переможного штурму Очакова російськими військами під командуванням О. В. Суворова. Очаків був здобутий в грудні 1788 р., в день Святого Миколая, заступника моряків. У його честь і назвали нове місто. З ім'ям Святого Миколая, одного з найбільш шанованих святих на Україні і в Росії, пов'язані й перша церква, побудована в місті в 1790 році, і перший корабель. 46-гарматний фрегат «Святий Миколай» був спущений на воду в серпні того ж року, а вже в липні 1791 року біля мису Каліакрія він отримав своє перше бойове хрещення.

Суднобудуванню і флоту повністю підпорядковувалося життя міста. Майже сто років тут дислокувався штаб Чорноморського флоту. З Миколаєвом пов'язані імена видатних флотоводців Ф.Ф.Ушакова, П.С.Нахімова, В. А. Корнілова, А.С.Грейга, Ф.Ф.Беллінґгаузен, М.Л.Лазарева, Г.І.Бутакова.

Прес-служба



Місто під покровом

Святого Миколая

Спеціально до дня святого Миколая – невеличка розповідь про місто, нерозривно пов'язане з іменем цього найулюбленішого святого українського народу



Подлинно, все сделано, чтобы исполнилось предсказание и чтобы сквозь малые и великие дела человеческие было видимо единое великое знамение господствующего над ними дела Божия.

Филарет, митрополит Московский

Подяка за Боже слово в світському ток-шоу

Міжнародний форум «Новомедіа» — місце для спілкування професіоналів у сфері засобів масової інформації. Це — платформа для розвитку великого медіа-сектору, який спеціалізується на прохристиянській і соціальній тематиці. Тут збираються представники релігійних та світських ЗМІ з різних країн ближнього і далекого зарубіжжя. На Форумі зустрічаються фахівці в телебаченні, радіомовленні, газетно-журнальному

«Нові медіа та вічні цінності» — ця тема традиційно є основною на Форумі. Представники Асоціації «Новомедіа» здійснили моніторинг провідних світських телеканалів, щоб з'ясувати, чи є місце вічних християнських цінностей на світському національному телебаченні.

секторі, веб-проектах і нових медіа.

«Нові медіа та вічні цінності» — ця тема традиційно є основною на Форумі. Представники Асоціації «Новомедіа» здійснили моніторинг провідних світських телеканалів, щоб з'ясувати, чи є місце вічних християнських цінностей на світському національному телебаченні.

За словами координатора моніторингу Юлії Солохи, під час дослідження акцент робився не просто на разових висловлюваннях журналістів або інших учасників телевізійної зйомки, а саме на телепрограмах, в яких системно висвітлюються християнські моральні аспекти.

«За популяризацію вічних християнських цінностей у телепрограмі «Легко бути жінкою», гармонійне поєднання телевізійної майстерності та елементів морально-духовного виховання аудиторії» — йдеться в подяці, яку отримав на Форумі отець Олег.

В своєму вітальному слові він зазначив:

Дорогі друзі!

Дорогі апостоли 21 століття, саме на вас сподівається Господь, тому що ви ті провідники Його волі, благовісники Його слова, проясники Його милості і любові. Велика подяка всім вам за ваш труд.

А зараз кілька слів про нашу програму. Справа в тому, що жінка — це особливе



створіння Господа, вона займає особливе місце в справі порятунку кожного з нас. Тому що — скрізь жінка. Я розумію, чому Христос обрав саме жінок — за самовідданість, щирість, сталість і особливу небесну красу. Чому «Легко бути жінкою»? Тому що з жінками, як і з чоловіками — Господь. У нашій програмі ми розглядаємо абсолютно нестандартні питання:

- Чому Господь допустив так, що мене хотіли звалтувати?

- Чому мені Господь не відкриває те, що відкрив моїй сусідці, яка вийшла заміж за мільйонера?

- Як навчити дітей жити дружно?

- Чому Кайн убив Авеля?

- Як навчити дитину не заздрити?

Людина — це біологічна істота, їй визначено вступати в діалог з Творцем, з кожним з нас, образом і подобою Божим, з самим собою. І наскільки людина здатна реалізовувати цей талант, настільки вона буде показувати образ нашого Творця.

Я дякую всім організаторам за їхню працю.

*Проповідь потрібна там,
Де є божжі, убогі і магнати,
І от розбійника аж до Пілата
Одна душа — це є велика втрата.*

За словами Руслана Кухарчука, президента Асоціації «Новомедіа», це унікальний прецедент, коли програма не на релігійну, а на соціальну тематику ведеться священнослужителем. Саме тому організатори Форуму звернули увагу на передачу «Легко бути жінкою».

«Ми в асоціації «Новомедіа» вважаємо, що священнослужителі різних християнських церков можуть і повинні бути експертами з різних питань, не лише в питаннях релігійного життя» — зазначив Руслан Кухарчук.



Он, не возгнушавшись возлечь в яслях, не возгнушается и в яслях твоей души почить Своею благодатью и Своим миром, если только ты покайнием и верой повергнешь себя перед Ним.

(Филарет, митрополит Московский)

Вулиця Панаса Мирного

Названа в 1949 на честь Панаса Мирного (Панаса Яковича Рудченка) — українського письменника. Письменник кілька разів відвідував Київ (у 1872, 1882, 1901, 1913), дуже любив його і навіть подумував переселитися.

М. Булгаков описав Мільйонну вулицю у своєму романі «Біла гвардія»:

«...Шеренги Болботуна по команді спешились, залегли, прикрились і почали перестрелку з юнкерами. Печерск наповнився грохотом, эхо заколотило по стенам, и в районе Миллионной улицы закипело, как в чайнике...»

Разведка Болботуна с сотником Галаньбой во главе пошла по Миллионной улице, и не было ни одной души на Миллионной улице...»

У середині XIX століття на Мільйонній вулиці на Печерську був великий дворянський маєток, що належав Степану Лашкевичу, нащадку гетьмана Полуботка. Степан Іванович закінчив Московський університет, дивував молодь розумом, начитаністю і літературним смаком, але ніколи ніде не служив, нічого не писав. Цей київський Обломов постійно сидів удома і читав журнали. Прекрасно бачив, як занепадає будинок, але нічого не робив для його порятунку.

«Побелка стен почти исчезла, — пригадував мемуарист, — штукатурка во многих местах обвалилась, крыша протекла; внутри стены, потолки и полы выказывали такие же следы запущенности, и это особенно бросалось в глаза, так как тут же, в обстановке комнат, обращали на себя внимание многие изящные и дорогие предметы.»

Пізніше Лашкевич продав свій нібито непридатний будинок за безцінь і купив садибу на Виноградній вулиці (нині Богомольця). Новий господар, уважно оглянувши будівлю, виявив, що зроблена вона з добре збережених дубових брусів і потребує лише незначного ремонту.

Краще всього про історію вулиці може розповісти людина, що своїми очима бачила живу історію. Надамо слово Клавдії Лейбовій, яка пронизливо і світло змалювала своє повоєнне дитинство на Мільйонній вулиці в оповіданні «Двір»:

«...Место, откуда мы все выходили, и откуда я начинаю свои воспоминания, был наш двор в Киеве на Миллионной улице, Ноев ковчег, в котором мы спасались после страшной войны. Все населяющие двор граждане жили в коммуналках. Но и сам двор был большой коммунальной квартирой, театром, где у каждого была своя роль, частенько, но не надолго, превращавшимся в театр военных действий, зато с чудными долгими перемириями. В это время хозяй-



Сьогодні ми більш пильно розглядаємо на карті Печерська вулицю Панаса Мирного. Колишня назва вулиці — Мільйонна, що походило від прізвища купця Мільйона

ки, загнаные работой, детьми, бедностью на грани голода, изготовив что-нибудь вкусное — вареники ли, деруны, пирог какой-нибудь, — непременно угощали соседей. Это входило в наши детские обязанности — разносить угощения. Женщины выручали друг дружку трешками и пятерками до получки, яйцом, горстью муки, парой картошин, малосеньким стаканчиком-гранчаком подсолнечного масла. Все это непременно с отдачей. Хлеб по каким-то приметам было не положено отдавать, потому не было принято одалживать, разве что у самых близких.

Летом ребятня выносила во двор брезентовые раскладушки, мы ночевали во дворе! Перед сном долго хохотали по любому поводу, рассказывали всякие «страшилки» про черную руку и привидения, мечтали еще поймать Гитлера. И, представьте, не боялись ни взрослые, ни дети, надежно защищенные стенами своего двора.

А ушло это все по просьбе трудящихся знаменитого киевского завода «Арсенал», пожелавших жить в столь славном районе в новом доме. Желание законное, несомненные революционные заслуги опять же... Миллионная к тому времени стала улицей имени украинского писателя Панаса Мирного, и один мой друг свой адрес называл так: «Хиба рэвуть волы...», 7а, — по названию самого знаменитого произведения писателя. Для нас же она осталась, как прежде, Миллионной.

Миллионная была коротка, начиналась от улицы Московской и заканчивалась крутым обрывом, так называемой Собачьей тропой, в просторечии — «Собачкой», которая кривыми тропками выходила в другой знаменитый киевский район — Бессарабку. Наискосок от нашего дома в пору моего детства стоял еще большой деревянный дом, принадлежавший клану Давыдовых-Раевских-Орловых, славных своей причастностью к русской. В этом доме со своей бабушкой-домовладелицей жила Людка Орлова, отпетая двоєчниця. Она училась в нашей школе. Вот ведь не приходило тогдa в голову расспросить, случайно ли

жили здесь эти Орловы, или?.. Впрочем, об исторической ценности его мы узнали впоследствии, когда дом снесли и поставили на его месте типовую серую девятиэтажку, а к ней уж прилепили мемориальную доску с барельефным изображением членов Южного тайного общества, собиравшихся здесь будто бы исключительно для написания «Русской правды».

Узкая Миллионная с обеих сторон была обсажена старыми деревьями, тоже, как ни странно, сохранившимися и не ушедшими в лихие времена на дрова. Они были так стары, что кроны их наверху соприкасались, образуя шатер.

Впечатлил еще процесс по делу военных преступников, который проходил в Доме Красной Армии. Зал не мог вместить всех желающих, потому на улице были развешены многочисленные репродукторы, транслирующие происходящее.

Преступники были приговорены к повешению. Это должно было произойти на площади Калинина (бывшей Думской). Мальчишки подбили нас идти и смотреть. Расположились мы на развалинах так называемого «дома Гинзбурга», когда-то самого высокого в Киеве. Весь Крещатик до самой площади был забит людьми. Площадь со страшным сооружением с груды битых кирпичей была видна словно в перевернутый бинокль — и слава Богу, думаю я теперь. Так как мы не знали, когда это страшное произойдет, я время от времени закрывала глаза, а когда в очередной раз открыла, увидела корчащиеся под перекладной крошечные фигурки.

Наш двор был как раз в середине Миллионной — №11, а всего было номеров — двадцать один. Двор имел множество ценных вещей: сараи, чердаки, лесенки, крылечки, большой палисадник посередине и маленькие — под окошками; коротенькую заасфальтированную дорожку посреди поросшего травой пространства, похожую на взлетную полосу для игрушечного самолета...»

Ось така історія маленької вулиці, яка нараховує лише двадцять один будинок.

Поклонение волхвов: почему Христу родившемуся принесли золото, ладан и смирну

Еще Иосиф и Пресвятая Матерь Божия с Младенцем Иисусом оставались в Вифлееме, как из далекой страны с востока (из Персии или Вавилонии) пришли в Иерусалим волхвы



Волхвами, или мудрецами, назывались ученые люди, занимавшиеся наблюдением и изучением звезд. В то время люди верили, что при рождении великого человека появляется на небе новая звезда. Многие язычники в пределах Персии, наученные рассеявшимися иудеями, знали о грядущем в мир Мессии — Великом Царе Израильском. От евреев они могли знать следующее пророчество Валаама относительно Мессии: «Вижу Его, но ныне еще нет. Зрю Его, но не близко. Восходит Звезда от Иакова и восстает Жезл от Израиля, и (Он) поразит князей Моава» (Числа 24:17), здесь «Моав» — олицетворение врагов Мессии. Персидские волхвы ждали, что когда родится обещанный Царь, то на небе появится новая звезда. Хотя пророчество Валаама говорило о звезде в духовном смысле, но Господь, по милости Своей, чтобы привести язычников к вере, дал на небе знамение в виде появления

необычайной звезды. Увидев ее, волхвы поняли, что ожидаемый Царь родился.

После продолжительного и далекого путешествия они, наконец, дошли до столицы иудейского царства Иерусалима и стали спрашивать: «Где родившийся

Царь Иудейский? Ибо мы видели звезду Его на востоке и пришли поклониться Ему». Эти слова таких видных незнакомцев всколыхнули многих жителей Иерусалима и в особенности царя Ирода, которому немедленно доложили о прибытии загадочных восточных ученых.

С первых дней воцарения, шатким был трон Ирода. Народ его ненавидел, считая его узурпатором Давидова престола и тираном и гнушался им, как язычником. Последние годы жизни Ирода осложнились еще личными невзгодами и кровавыми расправами. Он сделался крайне подозрительным и по малейшему поводу казнил своих явных и мнимых врагов. По этой причине погибло несколько детей Ирода и даже его жена, которую он раньше пламенно любил. Больной и дряхлый, Ирод теперь проживал в своем новом дворце на Сионе. Услышав о родившемся Царе, Он особенно заволновался, боясь, как бы люди не воспользовались его старостью, чтобы отнять у него власть и передать ее новорожденному Царю.

Чтобы выяснить, кто же этот новый претендент на его престол, Ирод собрал к себе всех священников и книжников, — людей хорошо знавших книги Священного Писания, и спросил их: «Где должно родиться Христу?» Они ответили: «В Вифлееме иудейском, потому что так написано у пророка Михея». Тогда Ирод тайно призвал к себе волхвов, выведал у них время появления звезды и послал их в Вифлеем. Прикидываясь благочестивым, хитрый Ирод сказал им: «Пойдите и там хорошенько все узнайте о Младенце, и когда найдете Его, придите и скажите мне, чтобы и я мог пойти поклониться Ему». На самом же деле Ирод собирался воспользоваться их сообщением, чтобы предать Младенца смерти.

Волхвы, выслушав царя Ирода и ничего не подозре-

вая, пошли в Вифлеем. И вот снова та звезда, которую они видели прежде на востоке, появилась на небе и, двигаясь по небу, шла перед ними, указывая им путь. В Вифлееме звезда остановилась над тем местом, где находился родившийся Младенец Иисус.

Волхвы вошли в дом и увидели Младенца Иисуса с Матерью Его. Они поклонились Ему до земли и поднесли Ему дары (подарки) свои: золото, ладан и смирну (драгоценное благовонное масло). В подарках волхвов можно видеть следующее символическое значение. Золото они принесли Ему, как Царю (в виде дани или подати), ладан, как Богу (потому что ладан употребляется при богослужении), а смирну, как Человеку, который должен умереть (потому что в то время умерших помазывали маслами, смешанными с благовонной смирной).

Поклонившись всеми ожидаемому Царю, волхвы собирались, было на следующий день возвратиться в Иерусалим к Ироду. Но Ангел, явившись им во сне, открыл им коварные намерения Ирода и повелел вернуться в свою страну, взяв другой путь, не проходящий около Иерусалима. Предание сохранило имена волхвов, которые потом стали христианами. Это были Мельхиор, Гаспар и Валтасар.

В рассказе о Рождестве Христовом еще замечательно то, что первыми поклонились родившемуся Спасителю пастухи, истинные дети природы, которые могли открыть пред Ним только сокровищницу своего сердца, полного простоты, веры и смирения. Уже значительно позже пришли волхвы с Востока, насыщенные ученой мудростью, повергшие пред Богомладенцем вместе с благоговейною радостью золото, ладан и смирну. Они должны были совершить долгий путь прежде, чем достигли Иудеи и даже, находясь уже в Иерусалиме, не сразу могли обрести место рождения Царя Иудейского. Не говорит ли это о том, что и простота сердца, и глубокая добросовестная ученость одинаково ведут ко Христу. Но первый путь прямее, короче и вернее второго. Пастырями руководили непосредственно Ангелы, а волхвы «учахуся» от бессловесной звезды и через Ирода от книжников и старцев иудейских. Не без затруднений и опасностей достигли они желанной цели и не слышали небесной гармонии, прозвучавшей над землей — «Слава в вышних Богу и на земле мир, в человецех благоволение» (мысль Митрополита Анастасия).

Епископ Александр (Милеант)



Это удивительная история о перемирии, происходившем на западном фронте Первой мировой войны, в Сочельник и Рождество 1914 года между британскими и французскими солдатами с одной стороны, и немецкими с другой.

Рождественское ПЕРЕМИРИЕ



Рождество — это особенный праздник, поэтому даже солдаты на фронте получили из дому множество посылок, в которых кроме теплой одежды, лекарств и писем, были рождественские подарки, и даже гирлянды из еловых ветвей.

Хотя не было никакого официального сообщения о перемирии, около 100 тысяч британских и немецких солдат принимали участие в неофициальном прекращении боевых действий по всей длине Западного фронта. Первое перемирие началось в канун Рождества, 24 декабря 1914 года, когда немецкие войска начали украшать площадь вокруг траншеи в районе Ипра, Бельгия. Солдаты обеих сторон получили из дому множество посылок, в которых, кроме теплой одежды, лекарств и писем, были рождественские подарки и даже гирлянды из еловых ветвей.

Немцы начали с того, что поставили свечи на своих окопах и на украшенных новогодних ёлках (сохранились фотографии этого процесса), и продолжили празднование пением рождественских гимнов. Британцы ответили на это пением своих собственных колядок. Стороны продолжали кричать рождественские поздравления друг другу. Немецкие солдаты кричали на ломаном английском:

- A happy Christmas to you, Englishmen! («Счастливого Рождества вам, англичане!»).

А в ответ раздавалось:

- Same to you, Fritz, but dinna o'er eat yourself wi' they sausages!» («И вам того же, Фрицы, только не объестьтесь колбасой!»).

Вскоре после этого были походы на нейтральную полосу и встре-

чи, где солдаты обменивались небольшими подарками, такими как продукты питания, табак, алкоголь, и сувенирами, такими как пуговицы и шляпы. Артиллерия в регионе замолчала в тот вечер. Перемирие также позволило забрать тела недавно павших солдат, чтобы похоронить их за своими линиями, так как трупы оставались на поле боя в течение нескольких месяцев. Были проведены совместные службы по отпеванию павших. Братание, однако, не было полностью безопасным, и некоторые солдаты были расстреляны противником. Во многих секторах перемирие длилось только рождественскую ночь, тогда как в других продолжалось до Нового года.

Брюс Барнсфатер, служивший в британской армии в то время, писал: «Я бы не пропустил это уникальное и странное Рождество ради чего бы то ни было... Я заметил германского офицера — лейтенанта, я думаю, и, будучи немного коллекционером, я намекнул ему, что облюбовал некоторые из его пуговиц... Я достал свои кусачки для проводов и несколькими ловкими движениями снял пару его пуговиц и положил в карман. Затем я дал ему две своих в обмен... Наконец, я увидел, что один из моих пулемётчиков, который был немного парикмахером-любителем в гражданской жизни, стрижёт неестественно длинные волосы послушного „Боша“, который терпеливо стоит на коленях на земле, пока автоматические ножницы стригут его затылок».

Рождественское перемирие — яркий символический момент мира и человечности на фоне одного из самых драматических событий современной истории.

ЗАЧЕМ НАМ НУЖНЫ СКАЗКИ



«Кому и зачем нужны сказки? Этот жанр нам совершенно необходим. Сказка — это эпиграф жизни. Это молитва на сон грядущий, на грустное настроение, на плохую погоду. И для ребят, и для взрослых. Дети мудреют, взрослые возвращаются к чистому роднику детства, смягчают, добреют, светлеют душой. Сказка — это связь поколений. В этом ее главное волшебство. Сказки надо читать и наедине, и всей семьей; за общим столом, сидя на полу, на траве... Это уже сказка о дружбе! Сказки, прочитанные вместе, помогут нам в... в чем? В той ситуации, что сейчас нас окружает».

(Наталья Абрамцева)

Зачем читать ребенку сказки? В последние несколько лет происходят негативные изменения в отношении к народной и классической (т.е., авторской, основанной на народных сюжетах) сказкам.

Из средств массовой информации то и дело доносятся призывы пересмотреть смысловую нагрузку народных сказок. Кроме того, сказка стала товаром. Многие сказочные персонажи используются в качестве рекламы, причем не всегда полезной. Цель: сделать рекламируемые товары волшебными предметами из сказок с магическими свойствами, повлиять на детскую часть восприятия реальности.

Форма общения со сказкой у современных детей изменилась: маму или бабушку заменило теле- или, в лучшем случае, аудио- устройство. Часто приходится слышать от детей, что им не читают вслух сказок (да и вообще книг).

Сказки и детское мышление

А ведь сказки дают ответ на многие детские вопросы. Дети часто упорно требуют читать одни и те же сказки с теми же деталями, интонациями. Это стереотипное воспроизведение дает ребенку уверенность, что и на этот раз все хорошо кончится. Детское антропоморфное сознание наделяет игрушки, животных, различные предметы определенными человеческими чертами, основывая их на внешности и поведении и проводя аналогии с внешностью и поведением людей. Ребенку необходимо, чтобы его страхи были персонализированы. Драконы, чудовища в

сказках олицетворяют трудности, проблемы, которые нужно преодолевать. Образность сказок подсказывает ребенку возможность преодоления своих страхов.

Ребенок интуитивно ощущает, что сказки — нереальны, но в то же время понимает, что это могло происходить в действительности. Так проявляется двойственность литературных переживаний ребенка: ощущение сказочного в реальном, обыденном и реального в сказочном, волшебном. Ребенок хотел бы подражать окружающим его сильным, смелым, ловким, умным взрослым, но ему это редко удается. В сказке же все возможно. Ребенок, смелый и находчивый, заставляет устыдиться принцев и князей, выходит победителем из всяческих испытаний. Он может перелететь за тридевять земель в тридесятое царство и победить дракона. Большие и маленькие мечты ребенка осуществляются в сказках, которым он соперничает, когда слушает или разыгрывает собственный вариант.

Сказки нужны детям, ибо они являются необходимой пищей для развития личности. Сказки вызывают у детей напряженное внимание к описаниям чудес, событий, происшествий, вызывают необыкновенную эмоциональную захваченность. Детское мышление тяготеет к полярностям, крайностям. Сказочные образы не добры и злы одновременно. Один брат — глуп, другой — умен, сестра — трудолюбива, другая — ленива. В сказке противостоят лишь чрезвычайно сильные и очень слабые, храбрые и трусливые. Сказка не признает средних героев: одни стоят справа, другие слева от истины. Добро и зло — третьего не дано.

Ребенок в сказке

Отсутствие ребенка в сказке рассматривается как ни с чем не сравнимое горе. Только ребенок даст полноту бытия и будет конкретной формой бессмертия. Присутствие в жизни детей спасает

родителей от жадности, стяжательства. Старуха из «Рыбака и рыбки» не имеет детей, поэтому и забот больше, чем материальных, у нее не было.

В сказках даны реальные отношения между родителями и детьми, а чтоб ребенок мог понять, какими они должны быть, даются примеры отрицательного поведения. Своим неумным воспитанием чаще обычно матери губят своих дочерей. Они оберегают их от труда, нежат и балуют. В результате вырастают грубиянки и ленивицы. В противоположность им падчерица, обычно старикова дочь, растет умелицей, потому что выполняет в доме всю работу. Родители несут ответственность за ребенка.

В некоторых сказках семья состоит из обоих родителей и крепких, здоровых детей («Гуси-лебеди»). Дочка не выполнила наказа родителей, сама виновата, самой и расхлебывать. Но девочка она была смысленная, ласковая, работающая, всем угодила и с помощью сказочных персонажей спасла братца. Сказка приучает к ответственности, к послушанию, заботе друг о друге. В бездетном браке, супруги, тоскуя по отсутствующему ребенку, делают его сами. (Снегурочка, Терешечка, Пиноккио, Буратино). Отсутствие ребенка — общая беда. В русских сказках жены разделяют с мужьями все беды — добровольное ношение креста. Если человек не хочет делить с супругом крестные муки, в семье начинается деспотия, издевательство, тирания («Жадная старуха», «Сказки о двух сестрах»).

Сироты и злые мачехи

В сказках — добрые страдают, злые — не страдают.

Страдание — дар. Страдать и сострадать может только человек с добрым сердцем.

«Сестрица Аленушка и братец Иванушка»: сироты вышли в далекий путь в широкое поле — все это образы жизненных трудностей. Им будет так же трудно, как всем здесь на земле. Но ведь у них при этом

нет родителей. Перед этой жизнью полнота их беззащитности беспредельна. Но ощущается надежда, поначалу — робко. Когда царь не заметил подмены, ее заметила природа — цветы, деревья, трава. Все сочувствуют сироте, это придает сил. И сирота стала царицей, сохранив в царском достоинстве скромность и целомудрие. А младшему сироте, тоже урок — слушаться старших надо и сиротам. Через весь сюжет проходит образ копытца. Аленушка предостерегает своего брата против того, чтобы он пил воду. Что это за символ? Это — ловушка. Подобных ловушек много встречается на человеческом пути. Вот и нужны осторожность да знания: изопьешь такой ловушки — потеряешь человеческий облик, превратишься в бессловесного скота.

Для мачех в сказках характерен какой-то изощренный садизм. Мачехи в целом очень примитивны. Народ не смог сказать о них ничего, кроме того, что они замкнуты на своем зле. Мудрость народа выразилась в том, что мачехи в сказках — самый отвратительный персонаж. Даже Бабу-Ягу можно умиловить и она поможет, к мачехе это не относится. Ее сердце пылает ненавистью к несчастному ребенку, которому даже некому пожаловаться. В сказках мачеха всегда наказывается.

Материальное и духовное

Символом свободного выбора в сказках служит камень, лежащий на перепутье дорог. Делая выбор, путник должен обратиться к тайникам собственной души. Обычно путь, кажущийся самым легким, таит погибель. В связи с тем, что герои делают свободный выбор, с ними не происходит неожиданностей: хорошие остаются хорошими, плохие — плохими.

Делая нравственный выбор, герой должен забыть об опасности для себя. Сказка дает и статистику: две трети идет по пути материальному, и одна треть — по духовному, они идеалисты, которым нужен журавль в небе. По этой же причине, вероятно, именно младший ребенок не от мира сего. Детской чистоте противопоставлена убогая земная «мудрость», упрощенная и бездуховная.

В сказках часто упоминается два царства. Одно царство — то, с которого сказка начинается «В некотором царстве, в некотором государстве...» Этому царству противопоставляется другое, которое находится «за тридевять земель» и которое называется «тридесатым государством». Для наиболее бездуховных представителей сказочной стихии «иное царство» — мечта о иной жизни, идеальное представление о чем-то нездешнем, мир запредельной мечты. Представителем таких персонажей можно считать Емелю, который все хочет получить без труда, без собственных усилий.

Главными чертами истинно положительных сказочных героев являются чисто христианские

качества — религиозность, совестливость, покаяние, сострадание попавшим в беду, милосердие, тяга к «иному», духовному, которая приводит народное сознание от язычества к христианству. Чтобы достичь «иного царства», нужно совершить невероятные подвиги, преодолеть несчетные препятствия, и прежде всего — бесконечные расстояния, человек должен отдать не только любимого коня, как в сказке о Иван-Царевиче, но и все свое достояние. Герой испытывает радость от того, что он сделал добро кому-то.

Прощение в русских сказках необходимо для внутреннего состояния персонажей: обидевший и обиженный чувствуют себя плохо и страдают. После прощения наступает душевный мир. Может, от этого частого прощения в народном характере сформировалось такое прекрасное качество, как незлопамятность, поражающее иноземцев. Этим даром наделены только положительные персонажи. Отрицательные персонажи чрезмерно горды, они не попросят прощения.

Пир — это духовная кульминация. Ради этой минуты герой совершал подвиги. Пир означает общую радость. Если горе в одиночку еще можно перенести, то радость требует соучастия. Путь к счастью важнее для нравственного самочувствия человека, чем само счастье, которое по времени может быть мигмом, но не вечностью.

И концовка «по усам текло, в рот — не попало» — пища, вкушаемая на пиру, не насыщает. Человеку нужно не умиротворение, не радость по поводу преодоленных препятствий, а «вечный бой». Счастье как беспроблемность — удел не-героев. О них говорится вскользь, бегло: «Стали жить-поживать и добра наживать». Такой конец даже оскорбителен, т.к. не во имя умножения материальных благ сражался герой. Добро, как богатство души наживается на протяжении всей жизни.

С этой позиции такой персонаж, как ДУРАК выглядит несколько иначе. Кличка Дурака так прилипла к младшему сыну, что он воспринимает ее как имя. Но зовут его так СТАРШИЕ БРАТЯ. Противопоставляя свою хозяйственность его непрактичности, они так часто повторяют, что он — дурак, что он и сам поверил в это. Иван не знает цены деньгам. Он витает в эмпиреях. А если он один у родителей — то тем более наплачешься с ним («Волшебное кольцо»). Дурак поступает вопреки логике, житейскому здравому смыслу. Будто чувствует какую-то большую правду. Образом сказочного дурака опровергается мысль о том, что он ГЛУП. Он умнее, смелее, ответственнее, чем его рассудочные братья.

«Сказка — ложь, да в ней намек» — причем, намек не только для детей, но и для взрослых. Читайте сказки со своими детьми, старайтесь понять их мудрость. Возможно, Вы найдете там ответы и на свои вопросы.

по материалам интернета



ТОТ САМЫЙ АНДЕРСЕН

«Живем мы не здесь. Далеко-далеко за морем лежит такая же прекрасная страна, как эта.

Вот там-то мы и живем»
(Г. Х. Андерсен «Дикие лебеди»)



Он появлялся в России, когда разбивалось зеркало очередной русской революции, и надо было **ВЫНИМАТЬ ОСКОЛКИ** из глаз и сердец наших детей.

Андерсен — это, когда сугробы были больше. А в самом большом стоит елка, и все соседи повесили на нее по одной игрушке, а я — грецкий орех в серебряной бумаге. Это елка для всех: для прохожих, для цыган и даже для пьяни, которым тоже очень нравится в нашем дворе.

В полночь распахнется балконная дверь на втором этаже и на весь двор будет слышно: «С Новым годом, дорогие товарищи!». За рекой начнут палить из ракетницы, и деревянный мост заскрипит под торопливыми валеночными шагами.

Потом сразу — тишина, темнота. Мне остается только полоска света из соседней комнаты. В голове вертится какая-то несладуха: «Оле-Лукойе, Оле-Лукойе...»

Оле-Лукойе в Интермундии

Странно, но Андерсен появлялся в России как раз в те годы, когда, казалось бы, не до него. Впрочем, это так похоже на него. Сын башмачника и в юности являлся в копенгагенских домах без всяких рекомендаций, он наивно думал, что можно получить помощь и от незнакомых людей. И тогда Андерсена чаще всего выгоняли или выставляли его на потеху гостям. Он и вправду был потешным парнем — бредил театром так же, как его несчастный отец бредил наполеоновскими походами. Андерсен и в 16 лет продолжал играть в куклы, каждый вечер шил им наряды из лоскутков, которые выпра-

шествовали и поправили бы его мозги физическим трудом.

Андерсен не стал зеркалом русской революции (и даже датской). Он появлялся в России, когда разбивалось зеркало очередной русской революции, и кому-то надо было вынимать осколки из глаз и сердец наших детей. Вот он и вынимал их потихонечку. И еще он оставял русским мальчикам и девочкам свои маленькие секреты, о которых ни-ни, никому из взрослых нельзя было ничего сказать. Это были такие интермундии.

Интермундия... Ну, это что-то вроде старого дома с теплыми подвалами, где в дни потрясений спасаются самые маленькие и нежные. Или наоборот — самые старые. Но тоже — доверчивые и нежные.

Подходящих мест для интермундий в нашей стране осталось немного. Всего сто лет назад их было гораздо больше, но ими тогда редко кто пользовался. Революции и войны откладывались на следующее столетие.

...Съезжая в конце лета с дачи, бывший учитель истории и географии Василий Розанов наткнется в комнате на «трепаные листы остатков Андерсена». Он прочитывает эти листы, а потом долго не может найти себе места, «не полон ли мир ужасов, которых мы еще совершенно не знаем?.. Бедные мы человеки».

«Бедные мы человеки», — вздыхал Андерсен в каждой своей сказке и очень редко соглашался на грустный конец. Он был дитя того века, когда люди отказывались дочитывать книгу до последней страницы, если они узнавали, что их ждет там грустный финал. В этом смысле нынешние малыши — тоже дети XIX века. Они никогда не согласятся на плохой конец, даже если с утра до ночи водить их по очередям.

Чем хуже, отчаяннее, бездарнее мы живем, тем дальше от нас, отрешеннее становятся наши дети. Вы не заметили, что днем они никогда не смеются так удивительно, как смеются ночью? Чаще всего мы этого просто не слышим — смеются они тихо-тихо. Они сдержаннее и старше нас, когда они там, в своем XIX веке...

Письмо Андерсена маленькому Вильяму, 27 августа 1868 г.: «Дорогой Вильям! Здравствуй! Поздравляю! Всего сладкого и хорошего в но-

вом году жизни! Письмо мое перелетит к тебе по воздуху через страну, где выдвываются ютландские горшки, в которых будут стряпать тебе обед, через соленую воду, где растут для тебя рыбы,.. через Зеландию, где растут орешки, которые ты будешь щелкать, и яблоки, от которых у тебя заболит животик. Что же, маленьких бед не миновать, не то все мы объелись бы яблоками!.. Твой друг Г. Х. Андерсен».

Как трудно хранить детские книжки! Почти так же трудно, как хранить первый снег. Когда тебе вдруг становится тридцать, ты понимаешь в один из зимних вечеров, что хорошо бы прочитать детям ту книжку, которую читал когда-то ты, а до тебя — твои старики...

История, которую мог бы рассказать Оле-Лукойе

110 лет назад, в начале 1881 года из Сибири в Петербург переезжает 35-летний датчанин Петер Хансен. До этого Хансен, бывший актер королевского театра Дании, по воле судьбы почти десять лет работал в городах Сибири корреспондентом датской телеграфной компании, сперва в Омске, потом в Иркутске. И за это время стал он уже не Хансеном, а Петром Ганзеном.

Словарь Брокгауза и Эфрона сообщал позднее о Петре Готфридовиче, что тот «состоит преподавателем телеграфного искусства и английского языка в электротехническом институте в Петербурге». Но не телеграфное искусство его прославило. Впрочем, обо всем по порядку.

Прежде чем прославиться, Ганзен влюбился. Где и как познакомились прекрасно говорящий по-русски подданный датского королевства и ни слова не знавшая по-датски юная вольнослушательница бестужевских курсов Аня Васильева? Известно лишь, что в 1888 году, когда ему было 42, а ей — 19, они поженились.



шивал в магазинах. «Я часто останавливался на улице, — вспоминал потом Андерсен, — и рассматривал богатых... Представляя себе, сколько королевских мантий, шлейфов и рыцарских костюмов мог бы я выкроить из их одежды...»

У нас такого парня давно отправили бы в

Ганзен стал переводчиком с русского на датский, а его молодая жена, в совершенстве выучив язык той страны, где она никогда не была, стала переводчиком с датского. В конце 80-х у них уже подрастала дочка. Сперва они переводили вместе, но потом Аня переводила уже одна. «Дикие лебеди», «Новое платье короля», «Оле-Лукойе», «Стойкий оловянный солдатик», «Снежная королева». Все самые знаменитые, самые домашние наши сказки перевела тогда Аня Ганзен, и до сих пор они издаются чаще всего в ее переводах. Откройте любую книжку Андерсена, там мелким шрифтом должно значиться: «Перевод А. Ганзен». В самой Дании эти переводы признаны лучшими в мире, лучше, говорят, перевести невозможно.

...Но это еще не все. Сейчас Оле-Лукойе чуть-чуть подкрепит и продолжит.

Оле-Лукойе в домике из английского коленкора

В 1894 году Ганзены начинают издание первого в России собрания сочинений Андерсена. К 1895 году вышло четыре тома, почти по пятьсот страниц каждый: сказки, рассказы, автобиография Андерсена и воспоминания о нем, письма, путевые очерки, стихи. Невероятный переводческий труд. Это издание остается по сей день единственным фундаментальным собранием Андерсена на русском языке, после 1917 года оно не переиздавалось. И сидят у нас герои Андерсена в каморке папы Карло...

«Мировоззрение Андерсена было... ограниченным: идеал доброго и справедливого короля не был ему чужд. В этом его противоречивость...». Вот так ласково выговаривали сыну оденсейского башмачника совсем недавно, в 1987 году.

И то правда — короли были слабостью Андерсена. Добрых королей он жалел не меньше, чем оловянных солдатиков. Когда они умирали, он плакал.

Анна и Петр Ганзены в послесловии к своему изданию писали, что предпринимают свой труд, «имея в виду воссоздать для русских читателей образ писателя, столь любимого ими и, в сущности, столь мало известного им... Среди прославленных представителей европейской литературы вряд ли найдется личность более интересная и симпатичная, нежели личность Андерсена...».

Предыдущие издания Андерсена на русском языке казались Петру Готфридовичу по меньшей мере убогими, и он вложил весь свой труд, чтобы книги его земляка были изданы на высшем полиграфическом уровне при сохранении доступной цены. В петербургских газетах середины

девяностых годов мелькали объявления: «Переплетным заведением К. Грибовского изготовлены на все 4 тома «Собрания сочинений Андерсена» крышки из лучшего английского коленкора, с изысканным тиснением золотом и красками...»

...Рассказав обо всем этом, Оле-Лукойе развел бы руками и непременно бы исчез — он избегал грустных концов. Помните, он даже воскресной, самой печальной своей сказке, приделал конец, который кажется детям очень даже неплохим...

Поэтому об остальном мне придется рассказать самому.

История без Оле-Лукойе

Через много-много лет изгнанный из Советской России, Петр Ганзен умер в Копенгагене в декабре 1930 года, когда город уже готовился к рождеству.

Оставшаяся в Петрограде Анна Васильевна Ганзен зарабатывала на кусок хлеба у Горького во «Всемирной литературе», переводила Ибсена и «прочих шведов», потом ей стала помогать дочь, и многие переводы скандинавских писателей они сделали вместе. В 1941-м, как и в 1917-м, она никуда не поехала, осталась в Ленинграде. Погибла на восьмой месяц блокады. Точная дата неизвестна. Говорят, в начале апреля 1942-го.

Глава, в которой король идет открывать ворота

Кто знает, скольким людям старорежимный ганзеновский Андерсен, живший в домике из английского коленкора, помог вынести лихолетье сперва гражданской, а потом всего, что было после? Или просто сделал один день счастливым в череде несчастных дней?..

Приписка Марины Цветаевой к письму дочки Ариадны: «Аля каждый вечер молится: «Пошли, Господи, царствия небесного Андерсену и Пушкину, — и царствия земного Анне Ахматовой...» 17 марта 1921 года...»

Перечитайте «Снежную королеву» — как и в 1921, нет ничего более другого, более ясного и очевидного, что объяснило бы нашим детям происходящее в стране, которую все время переименовываю...

В 1944 году Мария Бабанова читала по радио андерсеновского «Сольвья», и проходящие в тот момент мимо столба с радиорепродуктором ээки вдрут

встали. Так и слушали вместе с конвоирами. Было это на строительстве Северо-Печерской магистрали. И еще так было, наверное, со многими.

У нашей Дюймовочки навсегда осталось легкое дыхание Марии Бабановой, арбузовской «Тани» из первого акта.

Наши дети, наши оловянные солдатик, стойко пережили отмену одного праздника за другим, они поняли, что ходить с красными флажками непатриотично. Теперь они с тайным ужасом ждут, что мы сотворим с Новым годом — объявим его днем траура по безвозвратно потерянного времени, перенесем на него день машиностроителя или отменим звездочки на елках?..

Но это был бы слишком грустный конец даже для такого года, как девяносто первый. Дети просто не смогут поверить в очередной бред стоящих на голове взрослых. А потому, как бы мы ни были угнетены, мрачны и печальны и что бы там ни постановили наши президенты, нам придется улыбнуться своим детям и притащить в дом елку не позже, чем вечером 31 декабря.

Нам придется овладеть новым ремеслом — делать праздник из ничего (ну, это когда совсем ничего нет — ни вкусного, ни сладкого, ни полусладкого...). Тогда нам останется взять в руки ножницы и вырезать из бумаги снежинки — так, как учили в начальной школе.

Русский философ Алексей Лосев открыл в двадцатых годах, что с 1914 время начало уплотняться и протекать скорее. И самое ужасное самочувствие у народа как раз в момент «сгущения времен». Развести эту «сгущенку» могут только домашние праздники и детские книги.

«Как-то ввечеру разыгралась буря: сверкала молния, гремел гром, дождь лил из ведра, ужас что такое! И вдруг в городские ворота постучались, и старый король пошел открывать...»

Г. Х. Андерсен «Принцесса на горошине»
(Перевод А. Ганзен)



Дмитрий Шеваров
«Комсомольская правда»,
31 декабря 1991 г.



Чудо своими руками

пряничный ДОМИК

Предлагаем вам простой рецепт пряничного домика, который станет украшением рождественского стола и объединит всю семью в процессе его изготовления!

Пряничное тесто:
 1 ст.л. меда, 2 яйца, 200 г сахара, 300 г маргарина, 50 г какао, 2 ч.л. разрыхлителя, специи: корица, мускатный орех, ваниль, душистый перец, черный перец, гвоздика, имбирь, 1100 г муки (это примерное количество)

Украшение:
 Все, что подскажет фантазия: цукаты, пищевые красители, конфеты, леденцы, кокосовая стружка, мармелад, печенье, бамбук, шоколадные копейки, «Жувилэнд» (это зверята) — все пригодится

Глазурь:
 1 белок, 250 г сахарной пудры, 2 ст.л. лимонного сока



Мёд, сахар, маргарин, корицу и мускатный орех разогревать, пока сахар не растворится. Масса не должна кипеть, а только прогреваться. Снять с плиты и дать слегка остыть.

Муку вместе с разрыхлителем просеять в миску. Влить теплую медовую смесь, добавить ваниль, душистый перец, черный перец, гвоздику, имбирь, яйца и какао. Вымесить гладкое, отступающее от рабочей поверхности тесто, муку можно использовать не всю, скатать его в шар, положить его в кулёк и положить на 2 часа в холодильник. Вырезать из бумаги шаблоны домика. Достать тесто раскатать и по шаблонам вырезать детали дома. Если остаётся тесто, можно ещё домик сделать, поменьше. Можно сделать лавочку и колодец.

Духовку разогреть до 180 градусов. Противень накрыть листом пергамента, слегка присыпать противень мукой, положить на него пряничные детали. Также испеките большой корж-основу, на котором будет удобно собирать дом. Площадь ос-

новы должна быть больше площади дома.

Обрезки теста собрать, скатать в шар и затем раскатать в пласт и также можно вырезать оставшиеся детали, поставить в духовку на 15-20 минут.

Сделать глазурь: Взбить белок, смешать с пудрой и соком. Для рисования окон, для скрепления деталей не взбивать, а просто смешать все. Пудру добавлять, сколько нужно, по усмотрению. Глазурь используется немедленно, поэтому делайте ее после того, как детали дома будут готовы к сборке. Глазурь должна быть не жидкой. Чтобы глазурь не засохла, накройте посуду с ней влажным полотенцем. Глазурь для склейки деталей удобно наносить с помощью воронки (например, из файла А4). Прямо или наискосок отрезать острый уголок файла. Если глазурь плохо прилипает к детали, смочите водой места склейки с помощью кисточки. Глазурь можно наносить на оба места склейки. Глазурь должна быть густая, иначе подушечки поползут вниз, их придется долго держать. Жидкую глазурь можно снова подмешать с сахарной пудрой. Сверху из ситечка при-

пудрите крышу сахарной пудрой — «снежком». В центр большого подноса или блюда положить основание домика. Сначала собираются стены и высушиваются (для лучшего результата — оставить их подсыхать на ночь). Поставить стенки и закрепить их глазурью. С помощью глазури скрепить швы между стенами. Таким же образом на толстый слой глазури посадить сначала одну часть крыши, аккуратно прижать ее руками и чуть-чуть подержать (пока не засохнет глазурь), затем приделать вторую часть и тоже слегка прижать. Залить глазурью центральный шов крыши.

Затем можно сделать забор из бамбука, посадив его на глазурь, соединить детали колодца, лавочки (заранее) и приделать их «во дворе» возле домика. Поставить ёлочку (сделанную из конуса и украшенную глазурью и зелёной кокосовой стружкой). Сделайте тропинку из шоколадных копейчек, посадить можно кое-где зверюшек из «Жувилэнда».

Всё притрусить белой кокосовой стружкой.
ДОМИК ГОТОВ!



О. ГЕНРИ

ДАРЫ
ВОЛХВОВ

Один доллар восемьдесят семь центов. Это было все. Из них шестьдесят центов монетками по одному центу. За каждую из этих монеток пришлось торговаться с бакалейщиком, зеленщиком, мясником так, что даже уши горели от безмолвного неодобрения, которое вызывала подобная бережливость. А завтра Рождество.

На двадцать долларов в неделю далеко не уедешь. Только доллар восемьдесят семь центов на подарок Джиму! Ее Джиму! Сколько радостных часов она провела, придумывая, что бы такое ему подарить к Рождеству. Что-нибудь совсем особенное, редкое, драгоценное, что-нибудь, хоть чуть-чуть достойное высокой чести принадлежать Джиму.

Она вдруг отскочила от окна и бросилась к зеркалу. Глаза ее сверкали, но с лица за двадцать секунд сбежали краски. Быстрым движением она вытасила шпильки и распустила волосы.

Надо вам сказать, что у четы Джеймс Диллингем Юнг было два сокровища, составлявших предмет их гордости. Одно — золотые часы Джима, принадлежавшие его отцу и деду, другое — волосы Деллы. Если бы царица Савская проживала в доме напротив, Делла, помыв голову, непременно просушила бы у окна распущенные волосы — специально для того, чтобы заставить померкнуть все наряды и украшения ее величества. Если бы царь Соломон служил в том же доме швейцаром и хранил в подвале все свои богатства, Джим, проходя мимо, всякий раз доставал бы часы из кармана — специально для того, чтобы увидеть, как он рвет на себе бороду от зависти.

И вот прекрасные волосы Деллы рассыпались, блестя и переливаясь, точно струи каштанового водопада. Они спускались ниже колен и плащом окутывали почти всю ее фигуру. Но она тотчас же, нервничая и торопясь, принялась снова подбирать их.

Вывеска, у которой она остановилась, гласила: «M-me Sophronie. Всевозможные изделия из волос».

— Не купите ли вы мои волосы? — спросила она у мадам.

— Я покупаю волосы, — ответила мадам. — Снимите шляпку, надо посмотреть товар.

— Двадцать долларов, — сказала мадам, привычно взвешивая на руке густую массу.

— Давайте скорее, — сказала Делла.

Следующие два часа пролетели на розовых крыльях — прошу прощенья за избитую метафору. Делла рыскала по магазинам в поисках подарка для Джима.

Наконец она нашла. Без сомнения, это было создано для Джима, и только для него. Ничего подобного не нашлось в других магазинах, а уж она все в них перевернула вверх дном. Это была платиновая цепочка для карманных часов, простого и строгого рисунка, пленявшая истинными своими качествами, а не показным блеском, — такими и должны быть все хорошие вещи. Как ни великолепны были его часы, а смотрел он на них часто украдкой, потому что они висели на дрянном кожаном ремешке.

Дома оживление Деллы поулеглось и уступило место предусмотрительности и расчету. Она достала щипцы для завивки, зажгла газ и принялась исправлять разрушения, причиненные великодушием в сочетании с любовью. А это всегда тягчайший труд, друзья мои, исполинский труд.

Не прошло и сорока минут, как ее голова покрылась крутыми мелкими локонами, которые сделали ее удивительно похожей на мальчишку, удравшего с уроков.

В семь часов кофе был сварен, и раскаленная сковородка стояла на газовой плите, дожидаясь бараньих котлеток.

Джим никогда не запаздывал. Делла зажала платиновую цепочку в руке и уселась на краешек стола поближе к входной двери. Вскоре она услышала его шаги внизу на лестнице и на мгновение побледнела.

Дверь открылась, Джим вошел и закрыл ее за собой. У него было худое, озабоченное лицо. Нелегкое дело в двадцать два года быть обремененным семьей! Ему уже давно нужно было новое пальто, и руки мерзли без перчаток.

Джим неподвижно замер у дверей, точно сеттер, учуявший перепела. Его глаза остановились на Делле с выражением, которого она не могла понять, и ей стало страшно. Это не был ни гнев, ни удивление, ни упрек, ни ужас — ни одного из тех чувств, которых можно было бы ожидать. Делла соскочила со стола и бросилась к нему.

— Джим, милый, — закричала она, — не смотри на меня так! Я остригла волосы и продала их, потому что я не пережила бы, если б мне нечего было подарить тебе к Рождеству. Они опять отрастут. Ты ведь не сердись, правда? Я не могла иначе. У меня очень быстро растут волосы.

— Ты остригла волосы? — спросил Джим с напряжением, как будто, несмотря на усиленную работу мозга, он все еще не мог осознать этот факт.

Джим недоуменно оглядел комнату.

— Не пойми меня ложно, Делл, — сказал он. — Никакая прическа и стрижка не могут заставить меня разлюбить мою девочку. Но разверни этот сверток, и тогда ты поймешь, почему я в первую минуту немножко оторопел.

Белые проворные пальчики рванули бечевку и бумагу. Последовал крик восторга, тотчас же — увы! — чисто по женски сменившийся потоком слез и стонов, так что потребовалось немедленно применить все успокоительные средства, имевшиеся в распоряжении хозяина дома.

Ибо на столе лежали гребни, тот самый набор гребней — один задний и два боковых, — которым Делла давно уже благоговейно любовалась в одной витрине Бродвея. Чудесные гребни, настоящие черепаховые, с вделанными в края блестящими камешками, и как раз под цвет ее каштановых волос. Они стоили дорого — Делла знала это, — и сердце ее долго изнывало и томилось от несбыточного желания обладать ими. И вот теперь они принадлежали ей, но нет уже прекрасных кос, которые украсил бы их вождеденный блеск.

Все же она прижала гребни к груди и, когда, наконец, нашла в себе силы поднять голову и улыбнуться сквозь слезы, сказала:

— У меня очень быстро растут волосы, Джим!

Тут она вдруг подскочила, как ошпаренный котенок, и воскликнула:

— Ах, боже мой!

Ведь Джим еще не видел ее замечательного подарка. Она поспешно протянула ему цепочку на раскрытой ладони. Матовый драгоценный металл, казалось, заиграл в лучах ее бурной и искренней радости.

Но Джим лег на кушетку, подложил обе руки под голову и улыбнулся.

— Делл, — сказал он, — придется нам пока спрятать наши подарки, пусть полежат немножко. Они для нас сейчас слишком хороши. Часы я продал, чтобы купить тебе гребни. А теперь, пожалуй, самое время жарить котлеты.

Волхвы, те, что принесли дары младенцу в яслях, были, как известно, мудрые, удивительно мудрые люди. Они-то и завели моду делать рождественские подарки. А я тут рассказал вам ничем не примечательную историю про двух глупых детей из восьмидолларовой квартирки, которые самым немудрым образом пожертвовали друг для друга своими величайшими сокровищами. Но да будет сказано в назидание мудрецам наших дней, что из всех дарителей эти двое были мудрейшими. Из всех, кто подносит и принимает дары, истинно мудры лишь подобные им. Везде и всюду. Они и есть волхвы.





Радість життя

• Отче, усмішка віддзеркалює наш внутрішній стан. Чи може бути навпаки — щоб усмішка на обличчі наповнила внутрішній стан добром?

• Так, від повноти серця говорять уста. Але ж є радість від диявола і радість від Бога. Все християнство — це релігія радості. Тому що воскрес Христос і подарував радість. Після Свого Воскресіння Христос явився учням і сказав: «Чому ви сумуєте? Радійте, Я воскрес!» Радість від диявола — це злорадство, коли ми радіємо неуспіху тієї людини, яка поряд. Ми повинні починати радіти щиро, щоб посмішка йшла від самого серця, і тоді в нас буде щира посмішка, щире ставлення до людей і щире життя.

• А якщо людина не вміє посміятися, можливо правильно буде — від усмішки, від фізичного шукати радість там, всередині?

• Абсолютно. Глибина душі повинна бути абсолютно чиста по відношенню до ближніх, до самого себе і до Бога.

• Отче, ну Ви ж спостерігали наших людей на вулицях — всі ніби розгадують якусь математичну задачу на відміну від безтурботних на вигляд європейців. Як людям відшукати цю радість в житті? Ходити частіше до церкви?

• Я думаю, потрібно навчитися радіти не завтрашньому дню, а просто життю, яке дароване Господом, щоб ми берегли його для Щастя і для радості. Це рецепт не тільки як бути щасливою і усміхненою людиною, це

В цьому випуску журналу в «Духовній приймальні» — питання, які звучали в прямому ефірі Першого Національного телеканалу в програмі «Легко бути жінкою»

Чоловічий декрет

взагалі рецепт християнства.

• Але ж в християнстві кажуть, що радісне життя розпочнеться потім, а тут на землі треба терпіти?

• Ні. Як кажуть в народі — як постелиш, так і вистиниш. Якщо ми зараз будемо формувати себе в радості, в Христі, тоді ця радість ніколи нас не залишить.

• Багато людей до Вас приходять і питають: «Отче, допоможіть відшукати радість в цьому житті?»

• Практично всі.

Діти і мобільні телефони

• Отче, Ваші діти користуються мобільними телефонами?

• Так, але ж тільки як телефонами, а не іграшками.

• А як пояснити дитині, що телефон — це просто засіб спілкування, а не для хизування перед однолітками?

• Це якраз функція батьків — пояснити дитині, що вона створена для того, щоб пізнати світ, а не витратити час на те, щоб годинами грати в ігри на телефоні.

• Отче, які поради Ви можете дати батькам щодо цього?

• Апостол Павло сказав ще в першому столітті: «Все мені дозволено, але не все корисно. Все мені дозволено, але нічого не повинно володіти мною». Дитина створена для життя, а не для мобільного телефону. Ми повинні бути насторожі тих явищ наукового прогресу, які забороняють людині бути людиною. Ніщо не повинно володіти людським часом, людським розумом і почуттями. І задача батьків — пояснити дитині, що ця коробочка не варта такої кількості часу.

• Отче, для мене це проблема — дитину настільки захоплює комп'ютер та телефон, що дуже важко її відірвати від цього.

• Дитина повинна рости вільною, не бути зомбі, залежною від цього маленького пластикового ящикка. І не боятися бути «білою вороною», відрізнятися від інших, і можливо її світло буде як свічка світити іншим.

• Отче, чому в Україні порівняно з іншими країнами світу складається така ситуація, що чоловіки не хочуть йти в декретну відпустку?

• Невідомо, чи витримає вимоги часу ця нова модель, яка активно пропонується сьогодні? Чи покращиться внаслідок цього демографічна ситуація?

• А як інститут Церкви ставиться до цього явища сучасного життя?

• Суспільство — це певний організм і подібні явища — це компенсаторна реакція (тобто, при дії надзвичайних чинників, які викликають пошкодження частини структур організму, запускаються реакції, спрямовані на компенсацію порушених функцій, які називаються компенсаторними. прим. ред). Невідповідальні чоловіки спричиняють це явище. І це серйозна проблема.

• Тобто, Ви не підтримуєте таке моделювання родини?

• Однозначно, ні. Адже християнство пропонує чітку модель успішної щасливої сім'ї — жінка, над жінкою чоловік, на чоловіком — Бог. І ця модель, цей трикутник працює уже протягом двох тисяч років. І постійно розвивалося суспільство, народжувалися нові покоління людей. А в наших умовах, коли активно пропонується нові моделі сім'ї, чи будуть з'являтися наступні покоління людей — це велике питання.

• Ви вважаєте, що гармонія може бути порушена в такому випадку?

• Може бути зруйноване суспільство в цілому.

• А що повинен робити в такій ситуації чоловік?

• Він повинен брати відповідальність за себе, за сім'ю, за дружину і дітей. І якщо такий критерій в чоловіка присутній, він працює з ранку до ночі, або працює розумом, і після того приносить результат в сім'ю. І тільки в такому випадку буде щасливою родина. Оскільки тільки в справжнього чоловіка — дружина щаслива. А в усіх інших — то красива, то розумна, то сильна.

Для чого потрібні казки

Каждая сказка нас чему-то учит. Сказки умные, они учат щедрости, уму, доброте, ласке. Если в сказке нет злого, это не сказка. Моя любимая сказка – «Принцесса и чудовище» Я хотела бы быть похожей на Рапунцель или Белоснежку. А еще я хотела бы быть сама собой и хорошим добрым человеком. Эти желания, которые ты загадываешь, например, кем ты хочешь быть, все Бог исполнит, если ты будешь хорошим человеком.

Сказки нужны, чтобы спать. Учат мудрости, хорошо учиться, они веселят. Нравятся сказки «Одноногий солдат», «Слепой музыкант», «Кот і півень». Из сказочных героев хотел бы стать котиком.

Сказки учат не быть злым, любить маму, разговаривать, не быть бандитом, не предавать. Я люблю сказки «Солдат и смерть», «Котигорошко», «Терминатор», «Дідова дочка та бабина дочка», «Незнайка».

Сказки учат, как правильно различать добро и зло. Если в сказке нет злого героя, то это не сказка, потому что нету проблемы. Моя самая любимая сказка — «Гармидер у школі». Я хочу быть добрым человеком, верующим в Бога.

Сказки нужны для психологии, чтобы хорошо спать. Они учат добру, дружбе. Сказки нужны для того, чтобы дети различали добро и зло. В сказках часто встречаются я цифры 3, 9, 12, 7. Сказки в основном пишут для детей, но мои родители тоже любят сказки — папа боевики, а мама — «Мастер и Маргарита». Я хотел бы быть похожим на такого сказочного героя — Генерал-офицера Макушкина. Мои любимые сказки — «Снежная королева», «Том Сойер», «Дюймовочка». Сказка учит правильно жить.

На одном из занятий нашей недільної школи ми попросили дітей допомогти нам розібратися: чому нас вчать казки і для чого вони потрібні. Що з цього вийшло, читайте нижче.

Моя найкраща казка, яку багато разів читав, це — «Сліпий музикант». Вона вчить нас тому, що мрії здійснюються. Батьки завжди читають нам казки, щоб були солодкі сні. Я хочу бути веселим казковим героєм, тому що добрим бути краще, ніж поганим.

Сказки мудрые, добрые, умные. Сказки — наш учитель. Сказки — для спатки. Если в сказке нет добра, тогда это не сказка. Моя любимая сказка — «Елена Прекрасная».

Сказки учат правильно жить. Учат различать добро и зло.

Сказки — добрые. Сказки учат добру, не быть гордым, не бросать друзей в беде. Я хочу быть Леймон боем. Это — мальчик-лайм.

Сказки умные, сказки веселые, сказки бывают грустными. Я люблю много сказок. Я люблю сказку «Принцесса и чудовище».

В сказке можно узнавать мир, все новое. Они учат различать, что зло, а что — добро. Сказки — нам учитель. Я хотела бы быть принцессой Золушкой. Все сказки — это ум и вера. Сказки обязательно надо детям читать. Мои любимые сказки: «Как кошечка и собачка помыли», «Ангел и Бог».

Сказки нужны, чтобы хорошо спать и для психологи. Они учат детей добру и мудрости. Моя любимая сказка — «Великие победы». Я хочу быть воином серьезным.

Мама і татусі!

Ви зрозуміли тепер, що потрібно постаратися викроїти ввечері кілька хвилин часу і почитати перед сном дитині казку, незалежно від того, скільки їй років - 4 або 15?! Тим більше, що казки потрібні «для спатки» 😊

Розпорядок богослужінь у січні 2013

Передсвято Різдва Господнього Неділя 31-ша після П'ятидесятниці

- 05.01 (сб) о 17:00 – Всенощна
- 06.01 (нд) о 09:00 – Божественна літургія
- 06.11 (нд) о 17:00 – Повечір'я та Всенощна

Різдво Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа

- 07.01 (пн) о 09:00 – Божественна літургія

Післясвято Різдва Христова Собор Пресвятої Богородиці

- 08.01 (вт) о 09:00 – Утреня та Божественна літургія
- 12.01 (сб) о 17:00 – Всенощна

Неділя 32-га після П'ятидесятниці

- 13.01 (нд) о 09:00 – Божественна літургія

Обрізання Господнє. Свт. Василя Великого

- 13.01 (нд) о 17:00 – Всенощна
- 14.01 (пн) о 08:00 – Божественна літургія

Хрещення Господнє Святе Богоявлення Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа

- 18.01 (пт) о 12:00 – Велике освячення води
- 18.01 (пт) о 17:00 – Велике повечір'я та Всенощна
- 19.01 (сб) о 09:00 – Божественна літургія
Водохрещення
- 19.01 (сб) о 11:00 – Велике освячення води
- 19.01 (сб) о 17:00 – Всенощна

Післясвято Богоявлення Собор Предтечі і Хрестителя Господнього Іоанна Неділя 33-тя після П'ятидесятниці

- 20.01 (нд) о 09:00 – Божественна літургія
- 26.01 (сб) о 17:00 – Всенощна

Неділя 34-та після П'ятидесятниці

- 27.11 (нд) о 09:00 – Божественна літургія

За більш детальною інформацією звертайтеся
за тел. 360 04 10 та (098) 958 99 33.



Ікона Богородиці перебуває у вівтарі храму, її виносять щонеділі після літургії. Цю ікону благословив нашому храму протоіерей Георгій Єдлінський за 21 рік до його створення (подробіці читайте в журналі "Купол" №3 (11)).

Соціальні проекти нашого храму



Дитячий клуб «Недільна школа»
• Основи християнського віровчення.
Закон Божий
• Декоративно-театральне мистецтво
Запис та інформація за тел.: (044) 360 04 10



Клуб «Зв'язок поколінь»
Індивідуальний графік
Марина Іванівна Брежинська (067) 717 56 51
Володимир Павлович Бабчун (044) 286 28 07



Благодійне екскурсійне бюро
Відвідування святинь та визначних історичних місць Києва
(044) 360 04 10



Храм на честь ікони Пресвятої Богородиці «Помічниця в пологах» при київському міському пологовому будинку № 1 (вул. Арсенальна, 5) (044) 360 04 10



Інформацію про розклад богослужінь та новини парафії можна знайти на сайті kupol.org.ua та в мережі FACEBOOK

Розклад богослужінь в храмі на честь ікони Богородиці "Помічниця в пологах":
вівторок, п'ятниця о 14-00 – Молебень за здоров'я (передпологовий, післяпологовий)
субота о 9-00 – Божественна літургія



Українська Православна Церква
Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці

